

Έντιμε κύριε Υπουργέ,

Έντιμοι κύριοι Βουλευτές,

Έντιμε κύριε Πρύτανη,

Έντιμοι Αντιπρυτάνεις,

Έντιμε κύριε Αντιπρόεδρε του Συμβουλίου του Πανεπιστημίου,

Εκλεκτοί προσκεκλημένοι,

Αγαπητοί Καθηγητές, αγαπητοί γονείς και κηδεμόνες, αγαπητοί συμφοιτητές και πλέον συν-απόφοιτοι ,

Φίλες και φίλοι,

Είναι με ιδιαίτερη χαρά, βαθιά συγκίνηση και μεγάλη υπερηφάνεια, που σας μιλώ απόψε. **Χαρά μεν**, ένεκα του ότι καταφέραμε επιτέλους, παρά τις δύσκολες συνθήκες υγείας που βιώνουμε τον τελευταίο καιρό και τα αυστηρά υγειονομικά πρωτόκολλα που επικρατούν, να ανταμώσουμε όλοι μαζί σε αυτή την μεγάλη γιορτή για μας, αλλά και για το Πανεπιστήμιο μας, στην 26^η Τελετή Αποφοίτησης του Πανεπιστημίου Κύπρου- τη τελετή όπου γιορτάζουμε, την παραχώρηση εκατοντάδων νέων και καταρτισμένων πλέον επαγγελματιών στα αντικείμενα τους αντίστοιχα, στην Κοινωνία, στην Αγορά εργασίας και στην Έρευνα. **Συγκίνηση δε**, διότι μετά από 6 ολόκληρα χρόνια φοίτησης- όντας φοιτήτρια μετεγγραφής, παρατηρώντας γύρω μου πλέον τα πάντα έχουν για μ' ένα εδώ 'ζώσα πνοή' και μου «μιλούν»- το κτήριο, οι χώροι αναψυχής, οι άνθρωποι.. η μνήμη φωτίζει εικόνες και συναισθήματα, όχι μόνο της ακαδημαϊκής μου πορείας, μα και της ζωής μου μέσα στον χρόνο, τα οποία απόψε καλούμε γλυκά να αποχαιρετήσω. Η συγκίνηση αυτή φυσικά, δεν θα μπορούσε παρά να συνοδεύεται ,όπως είπα εξ αρχής, από μια υψηλού βαθμού **υπερηφάνεια**, την οποία πιστεύω ασπάζονται και όλοι οι συν απόφοιτοι μου. Διότι μόνο περήφανος μπορεί να νιώθει κανείς, όταν βλέπει τους κόπους και τις προσπάθειες του να αποδίδουν, να καρποφορούν. Μόνο περήφανος μπορεί να νιώθει, όταν αποδεσμεύεται από ένα Ακαδημαϊκό Ίδρυμα με τόσο υψηλές απαιτήσεις και προσδοκίες σαν το δικό μας, κρατώντας στο χέρι το 'πολυπόθητο χαρτί', το πτυχίο για το οποίο εργάστηκε τόσο και το οποίο νομιμοποιεί ουσιαστικά την γνώση που θα του ανοίξει πόρτες για το διάβα της ζωής.

Όπως θα έχετε ήδη αντιληφθεί, θα μπορούσα να μιλώ ώρες για το Πανεπιστήμιο Κύπρου και τις εμπειρίες μας εδώ. Κάτι τέτοιο, όμως, δεν είναι διόλου εύκολο- *ο χρόνος είναι περιορισμένος βλέπετε!*- και ούτε είναι απαραίτητο. Επιτρέψτε μου λοιπόν, να αρκεστώ σε ορισμένες ευχαριστίες που θεωρώ απαραίτητες και σε δύο λόγια ψυχής που θέλω να εκφράσω προς τους συν-απόφοιτους μου.

Το πρώτο και μεγαλύτερο ευχαριστώ αποδίδεται στο Πανεπιστήμιο Κύπρου και σε όλο το ανθρώπινο δυναμικό που το απαρτίζει. Είναι ευχής έργο, να φοιτάς σε ένα τόσο νεαρό ηλικιακά και σύγχρονο Πανεπιστήμιο, το οποίο όμως διαθέτει ταυτόχρονα ώριμη οργάνωση, άρτιο και έγκαιρο προγραμματισμό, υψηλού βαθμού ασφάλεια και πρόνοια για τους φοιτητές του, στελέχωση από υψηλής ποιότητας ειδικευμένο ακαδημαϊκό προσωπικό, που έχει πετύχει αξιόλογες διακρίσεις παγκόσμιας εμβέλειας και έχει εγκαθιδρύσει μια νέα κουλτούρα στον μικρόκοσμο της Κύπρου. Ένα Πανεπιστήμιο που παρέχει ευκαιρίες, που ανοίγει ορίζοντες, που ενθαρρύνει την ποιοτική εκπαίδευση, την μάθηση, την έρευνα, την γνώση, την καινοτομία και που

προωθεί τους φοιτητές του προς το καλύτερο, έχοντας ως στόχο να συμβάλει πρωτίστως στην δική τους ολόπλευρη ανάπτυξη και κατ' επέκταση στη βελτίωση της κοινωνίας. Ένα Πανεπιστήμιο θα έλεγα με όραμα και όρεξη για τα παιδιά του, αλλά και για την Αποστολή του.

Φυσικά, κανένα πανεπιστημιακό όραμα δεν μπορεί να υλοποιηθεί, αν δεν υπάρχουν αυτοί οι κάποιοι που θα το φέρουν εις πέρας και θα εργαστούν ακατάπαυστα για αυτό. Αναφέρομαι ειδικά στους αγαπητούς μας καθηγητές, οι οποίοι πάσχιζαν με κάθε τρόπο να μας εμπνεύσουν για το αντικείμενο, να μας μεταφέρουν τον ενθουσιασμό τους για το εκάστοτε ερευνητικό πεδίο, και ήταν ως επι των πλείστων πάντα δίπλα μας, ο καθένας με τον δικό του ξεχωριστό και πολύτιμο τρόπο. Γνωρίζω αγαπητοί καθηγητές, πως ένα ευχαριστώ είναι λίγο για όλα αυτά που απλόχερα μας δώσατε. Αν όμως, συνοδευτεί από μια βαρυσήμαντη υπόσχεση ότι θα εργαζόμαστε σκληρά για να συμπληρώσουμε 'δια βίου' τη μόρφωση μας, για να κρατούμε ανόθευτο το σύστημα αξιών που μας καλλιεργήσατε, για να μένουμε ελεύθεροι και αυτόνομοι σε τούτο τον κόσμο όπου η πολύμορφη σκλαβιά περισφίγγει το άτομο, πιστεύω πως πρέπει να νιώσετε καλύτερα και να καθησυχαστείτε.

Στο σημείο αυτό, επιτρέψτε μου να ευχαριστήσω προσωπικά το τμήμα από το οποίο προέρχομαι- το Τμήμα Επιστημών της Αγωγής και όλο του το προσωπικό- διοικητικό και ακαδημαϊκό . Πρέπει να γνωρίζετε αγαπητοί φίλοι, πώς στο εν λόγω Τμήμα δεν γνώρισα μόνο αξιόλογους επιστήμονες και ειδικευμένους στο παιδαγωγικό πεδίο, αλλά συνάμα γνώρισα εξαιρετικούς ανθρώπους με Α κεφαλαίο, που ήταν έτοιμοι να λάβουν άμεση δράση σε κάθε δυσκολία και που έδειχναν έμπρακτα τον πρόπονα ρόλο ενός παιδαγωγού στη ζωή ενός μαθητευόμενου. Γνώρισα ανθρώπους που το επιστημονικό και ακαδημαϊκό τους προφίλ δεν ξεπερνούσε το ανθρώπινο, το καθημερινό, ανθρώπους αληθινούς. Τους ευχαριστώ δημόσια, λοιπόν, διότι σε πολύ αντίξοες περιόδους της ζωής μου, ήταν εκεί σαν καθηγητές- γονείς, σαν Τμήμα, σαν Πανεπιστήμιο και αυτά δεν ξεχνιούνται.

Πέραν του Πανεπιστημιακού κύκλου, είναι σαφώς και κάποιοι άλλοι που συνέβαλαν στην σημερινή επιτυχία που γιορτάζουμε και στους οποίους αρμόζει επίσης ένα εγκάρδιο ευχαριστώ. Λέγεται, πως *«πίσω από κάθε παιδί που πιστεύει στον εαυτό του, βρίσκεται ένας ή μια ενήλικας που πίστεψε πρώτος/η σε αυτό»*. Αυτός/η λοιπόν ο/η ενήλικας, είτε είναι γονέας, είτε είναι παππούς, γιαγιά, στενό συγγενικό πρόσωπο, αυτός/η που είτε βρίσκεται είτε δεν βρίσκεται απόψε ανάμεσα μας, αξίζει απόψε να ακούσει ένα ευχαριστώ. Ευχαριστούμε για την πίστη σας προς εμάς από την πρώτη στιγμή, για την ενθάρρυνση σας να συνεχίζουμε μετά από κάθε απογοήτευση, για την επιβράβευση σας μετά από κάθε επιτυχία, για την καθημερινή, τη συνεχή και αδιάκοπη προσπάθεια σας να μας σπουδάσετε, για τα εναγώνια βράδια που ξενυχτούσατε στην πόρτα μας, για τα τηλεφωνήματα που περιμένατε μετά κάθε εξέταση, για την απέραντη υπομονή σας σε κάθε εξεταστική περίοδο, για όλα. Ελπίζουμε, απόψε, από όπου και αν μας βλέπετε να σας κάνουμε περήφανους.

Παράλληλα, θα ήταν μεγάλη μου παράλειψη, αν δεν ευχαριστούσα και τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας του/της κάθε αποφοίτου είτε είναι αδέρφια, σύζυγοι, παιδιά, είτε είναι φίλοι- δίποδοι και τετράποδοι! Να τους ευχαριστήσω για όλη την κατανόηση που έδειξαν αυτά τα χρόνια, για τον χρόνο που μας στερήθηκαν, για την αδιάλειπτη βοήθεια τους, για την ελαστικότητα και την υπομονή τους. Απολογούμαι δημόσια για το τηλεφώνημα που μπορεί να μην απάντησα ένεκα έλλειψης χρόνου, για την έξοδο στην οποία δεν ακολούθησα, για την φορά που κάτω από μια στρεσογόνα κατάσταση μπορεί να μίλησα άσχημα ή να 'χάθηκα' για κάποιο χρονικό διάστημα. Είμαι σίγουρη, πως απόψε με συγχωρείται και είστε περήφανοι, όπως εγώ.

Τέλος αγαπητοί φίλοι/ες, ένα μεγάλο μπράβο και ευχαριστώ απονέμεται σε εκείνο τον μικρό, τον σκυφτό και κουρασμένο ανθρωπάκο- στον 'εαυτό', που απόψε πρέπει να σηκώσει το κεφάλι ψηλά και να αναγνωρίσει την επιτυχία στον εαυτό του ταπεινά και σεμνά. Ένα μπράβο στον κάθε απόφοιτο από εμάς ξεχωριστά. Καθείς έδωσε τον δικό του αγώνα, τον οποίο μόνο εκείνος γνωρίζει. Ο κάθε απόφοιτος ξέρει πόσες ώρες και μέρες ανάλωσε στο διάβασμα, πόσα βράδια δεν κοιμήθηκε, πόσες φορές έφτασε στα όρια του, πόσες φάσεις πιέστηκε και ήθελε να σταματήσει μα συνέχιζε. Κάθε απόφοιτος ξέρει τι επιτυχίες βίωσε, τι καρπούς γεύτηκε, τι στιγμές έζησε. Και δεν είναι καθόλου ντροπή κάποτε, να αναγνωρίζουμε στον εαυτό μας τις επιτυχίες του.

Κλείνοντας,

Αγαπητοί/ες συν απόφοιτοι,

Στρέφομαι προς εσάς. Το προπτυχιακό φοιτητικό μας ταξίδι, κάπου εδώ τελειώνει. Ένας ακόμη κύκλος της ζωής και της εκπαιδευτικής μας πορείας, απόψε κλείνει. Η ανέμελη φοιτητική ζωή ολοένα και απομακρύνεται πιο πολύ, και στη θέση της υπεισέρχεται μια βαριά ευθύνη και ένας θεμελιώδης ρόλος- εκείνος ο ρόλος του Ενεργού Δημοκρατικού Πολίτη, του Έλλογου Πολίτη, του Τίμιου εργαζομένου, του Ηθικού Ανθρώπου, του Ενσυνείδητου Επιστήμονα, του Ανθρωπιστή Επαγγελματία, του Καλού γονέα. Η κοινωνία που μας παραδίδεται δεν βρίσκεται στα καλύτερα της, μα εμείς οφείλουμε να φανούμε αντάξιοι στις προκλήσεις των καιρών. Σας θέλω ρωμαλέους, πεισματάρηδες και δυνατούς, με πίστη στις δικές σας δυνάμεις, τις ικανότητες, τις απόψεις και τις γνώσεις σας. Το Πανεπιστήμιο μας έδωσε ότι είχε να μας δώσει. Τώρα, είναι η ώρα να δείξουμε τι έχουμε να δώσουμε εμείς παρακάτω, τι αποκομίσαμε, τι αντλήσαμε, τι μάθαμε. Καμιά αλλαγή δεν έρχεται στην κοινωνία, στην ζωή και στον κόσμο, αν δεν επιχειρήσεις να την φέρεις, αν δεν ρισκάρεις και αν δεν τολμήσεις. Όντας μάλιστα απόφοιτοι ειδικά της Σχολής Κοινωνικών Επιστημών και Επιστημών της Αγωγής, να ξέρετε ότι έχουμε διπλή την ευθύνη. Είμαστε οι σημερινοί και αυριανοί κοινωνιολόγοι, πολιτικοί επιστήμονες, δημοσιογράφοι, δικηγόροι, ψυχολόγοι, δάσκαλοι και νηπιαγωγοί. Καθένας και καθεμιά λοιπόν, παρακαλώ όπως παραμείνει πιστός στον κώδικα ηθικής δεοντολογίας του αντικειμένου του, όπως το υπηρετήσει αμερόληπτα και αξιοκρατικά, και επιχειρήσει από πλευράς του/της να συμβάλει στην οικοδόμηση αυτού του πιο δίκαιου, του πιο δημοκρατικού, του πιο ενιαίου και ισότιμου κόσμου που αιώνες τώρα κάποιοι ρομαντικοί οραματιζόμαστε.

Προτού σας αφήσω, θα ήθελα να σας ευχηθώ ό,τι καλύτερο σε ότι σας μέλλει η ζωή. Μην αφήσετε ποτέ κανένα να δαμάσει τα όνειρα σας, να σβήσει το χαμόγελο από τα χείλη σας και μην φοβάστε. Να θυμάστε ότι οι ωραιότερες βαρκάδες γίνονται, όταν φοβάσαι να σαλπάρεις και πως καμιά αποτυχία, δεν είναι πιο αποτυχημένη από την απραγμία. Πάρτε την ζωή, λοιπόν, στα χέρια σας και ζυμώστε την, όπως εσείς θέλετε- και βάλτε μπόλικο μεράκι και φαντασία. Μην τσιγκουνευτείτε, διότι μια είναι η ζωή και είναι το 'μέγα αγαθό το πρώτο'. Επικαλούμενη πάντοτε, την ταπεινή συμβουλή του δικού μου πατέρα- που είναι για μ' ένα φάρος και οδηγός, μα και τις συνθήκες των καιρών – **«Υγεία πάνω από όλα, παιδιάες!»**. Καλή τύχη λοιπόν, καλή σταδιοδρομία και με τον νου σας! Να προσέχετε!

Σας ευχαριστώ πολύ.